

Mi kell a politikai harchoz?

2024 szeptember 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Fogjuk meg a füles vasgolyót, és gyúrjuk fel magunkat a küzdelemhez!

Vagy inkább ki kell? – tehetnénk hozzá a címhez, hiszen cikkem ezúttal vagy inkább ismét err?l szól. Orbán Viktor a kötcsei pikniken (a zárt körben elmondott beszéd kés?bb nyilvánosságra hozott vagy kormányzati potentátok

révén kitárgyalt részei szerint) új irányt jelölt ki a nemzeti tábornak. Harcos, küzdelmes irányt, mely az ellenfél reális értékelésén, a nyílt megmérk?zésen, a bátor és kemény vitán alapul.

Az már a miniszterelnök tusványosi, illetve a múlt heti hagyományos európai politikai évadnyitón, azaz az olaszországi cernobbiói fórumon kifejtett gondolataiból kit?nt: kiegyezésr?l, visszatáncolásról szó sincs. Nagy mérk?zésre, dönt? csatára készülünk Brüsszelben és itthon egyaránt. „Aki nem véres, az nem harcolt” – fogalmazta meg megsemmisít? kritikáját Orbán Viktor azoknak, akik kényelmes fotelb?l akarják kivárni a 2026-os ütközet végkifejletét.

Semmi nem mehet tehát úgy, ahogy eddig folyt: visszahúzódóan, langyosan és enerváltan. Fel kell venni a keszty?t, hiszen ketrecharc és pofozkodás következik. Nem adhatjuk fel a reményt, nyílt terepen, a választópolgárok széles rétege el?tt ismét gy?zelemre kell vinni a patrióta, szuverenista, nemzeti politikát.

A nyílt színen, jobb, hitelesebb, meggy?z?bb érvekkel és tettekkel kell bizonyítani, hogy az az er?, ami oly sokszor egyesítette a nemzeti oldalt a régi és új kér?kkel, posztbolsevikokkal, nyeszlett ágensekkel, nyakunkra küldött, zavaros elméj? felforgatókkal, globalista intrikákkal és nagyhatalmi zsarolással szemben, az bizony még ma is velünk van és gy?zni képes.

Nagyon helyes, hogy Orbán Viktor e téren kérlelhetetlennek bizonyul csapatával, harcostársaival szemben, s – némiképp hazabeszélve – még inkább imponáló, hogy egyre többen látják be mifelénk: a nemzeti médiának is változnia kell. Végre nyíltan beszélhetünk arról, hogy színes, sokoldalú, a közönség figyelméért verseng?, a vitát vállaló, a valóság árnyasabb oldalát nem elfed?, hanem inkább kitaglaló és utat mutató sajtót kell m?ködtetni, ahogyan azt már számos alkalommal, például A nemzeti sajtó küldetése cím? írásomban is szorgalmaztam e hasábokon. (Nemzeti sajtó alatt itt az értékalapon elkötelezett médiateret és influenszervilágot értem.)

Lassan sikerül megértenünk, hogy bár a választók többsége másfél évtizeden át minduntalanul nevetve rázta le magáról a hamis kér?ket, most mégis miként hasíthatott ekkorát egy sz?nyeg alól kitüremked? púp, egy akaratos kibic?

A semmib?l felfuvalkodáshoz a kegyelmi botrány feltehet?en kevés lett volna, hiszen a választók többsége nyilván nem gondolja, hogy a kormány és annak bármely tagja ne volna elkötelezett a gyermekvédelem ügye iránt. Mégis olyan szellem szabadult ki a palackból, amit nagyon nehéz lesz visszazárni oda. Ennek ellenére immár látható, hogy kik alkotják az elégedetlenek új táborát, melyben a jólétében új utakat keres? fels? középosztály együtt tobzódik a mindig h?börg?kkel, a kívül zöld, belül vörösökkel, az idegent?l ájuldozókkal és a dühöng? aljanéppel.

Nekünk tehát feladatunk van! Nyílt és bátor kiállással, vitával és érvekkel ebb?l a maszlagból vissza kell hódítani, terelni a nemzeti blokkba az arra fogékonyakat. Ezzel párhuzamosan politikai és emberi gesztusokkal, közösségépítéssel és ?szinteséggel vissza kell adni a tradicionális nemzeti kemény mag hitét, és meg kell er?síteni h?ségét és odaadását.

A PestiSrácokon a júniusi választások eredményét taglalva, Eljött a népi fordulat ideje címmel írtam arról, hogy Orbán Viktor kormánya jóban-rosszban, jólét és járvány, háborús válság idején egyaránt számíthat a törzsszavazók bizalmára, a Fidesz–KDNP mindig is elkötelezett táborára, a békemenet lelki értelemben vett teljes tömegére. E nemzeti kemény mag továbbra is kész kormányzó többséget biztosítani, ezért sem spórolhatja meg a kabinet, hogy odafigyeljen e stabil bázis kéréseire, gondjaira, érzéseire. Nemcsak meghallgatni és megbecsülni, támogatni is kell ezt a réteget.

Orbán Viktor fennköltebb beszédeiben három évtizede bizonyítja, hogy nyitott az urbánus értelmiség által lenézett, hagyományos magyar értékekre, becsüli a vidék er?feszítéseit, a dolgos, törekv?, polgári, jó gazda mentalitást. Éppen ezért nem lehet kérdés, hogy vissza kell térni a még most is a legtöbb munkahelyet és adóbefizetést nyújtó kis- és középvállalkozások támogatásához, a családi vállalkozást, gazdaságot épít? magyarok megsegítéséhez, a népi vonal felkarolásához. Szerencsére a béke költségvetésének keresztelt, az elmúlt hetekben körvonalazódó gazdasági intézkedéscsomag ebbe az irányba mutat.

Vel?s kérdés, hogy a népi oldalon belül miként mozgatható meg és sarkallható tettekre, harcra a népi értelmiség.

Itt érdemes visszanyúlni a szovjet megszállás el?tti évtizedek gazdag és épít? közvitáihoz, a kötcsei találkozók

el?képeként is felfogható szárszói találkozóhoz: a Magyar élet-tábort a Püski család szervezte meg, a maihoz hasonló borús, veszélyes korban, 1943-ban a Balatonnál. Útmutató, de sajnos elhalt kezdeményezés volt az 1993-as évfordulóra ismét összehívott nagyszabású szárszói találkozó, ahol megint csak oszlopos szerepet vállalt a Püski család, s amely nagyon nem azonos Farkasházy Teddyék lassan feledésbe men?, szintén szárszói libsipanoptikumával. A szárszói találkozók a népi értelmiség színe-javát megmozgatták, a f? cél mindkét alkalommal egy nemzeti stratégia megalkotása, egy népi fordulat elérése volt. A szárszói találkozók sorába illeszthet? a 2011-es „húsvéti alaptörvény” kimunkálását végigkövet? szellemi pezsgés ideje is. Amikor megmozdultak er?ink, és közösen keresték az utat, amin Magyarország visszatérhet az ezeréves kerékvágásba.

Ebben a z?rzavarossá vált világban ismét el? lehetne venni ezt az er?t adó hagyományt, és odafordulni azok felé, aki minden körülmény között a független és önállóan gondolkodó Magyarország, a sajátos magyar út hívei voltak.

A kívánatos politikai és gazdasági intézkedések mellett fontos volna, hogy Kötcse szellemi-lelki üzenetét szertevigyük az országban. Ahol kell anyagi, ahol kell, lelki támogatást kaphassanak a némiképp elárvult közösségeink. A honvédelemre, szabadságharcra vállalkozók számára pedig nyíljanak meg közösségünk kapui! Azaz itt az ideje, hogy a zászlót újra a magasba emeljük.

Úgy vélem, a most változást akarók egy része is visszatéríthet?, ha látják a nemzeti oldal nagy és ?szinte összekapaszkodását. Mindig is ez a nyílt, nagy er? lendített túl minket a történelem vagy akár a rendszerváltás óta eltelt id?szak válságain, mélypontjain.

Ma már sejtjük-érezzük, hogy az 1848-as szabadságharc lángjának ?rzésével a dualizmus kora talán szerényebben alakult volna, de Trianonban sokkal jobb pozícióból védhettük volna az országot. Itt sejlik fel Kossuth Lajos utószava, melyet – elkeseredve és reménykedve – a magyar emigráció levelezését egybegy?jt? sorozata végére írt 1882-ben:

„A sors kereke forgandó. Még jöhet is, amikor megért. S ha j?, lesznek fiai, kik a most megtagadott irányhoz visszatérve, oly önzetlen h?séggel, de nagyobb tehetséggel és több szerencsével szolgálandják a magyar hazát, mint én igyekeztem szolgálni.”

Ma is olyan id?k járnak, amikor elmondhatjuk: nekünk nem igazunk van, hanem igazunk lesz! Fogjuk meg tehát azt a füles vasgolyót, és kezdjük el felgyúrni magunkat! Közeledik a nagy mérk?zés!

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló